

2. Cần phải cứu giữ hạt giống

Giáo lý của Giáo Hội Công giáo định nghĩa về đức cậy như sau:

«Đức cậy là nhân đức đối thần, nhờ đó, chúng ta khao khát Nước Trời và sự sống vĩnh cửu như hạnh phúc đời mình, khi tin tưởng vào các lời hứa của Đức Kitô và phó thác vào ơn trợ lực của Chúa Thánh Thần chứ không dựa vào sức mình. “Ta hãy tiếp tục tuyên xưng niềm hy vọng của chúng ta cách vững vàng vì Đấng đã hứa là Đấng trung tín” (Hr 10,23). “Thiên Chúa tuôn đổ đầy tràn ơn Thánh Thần xuống trên chúng ta, nhờ Đức Giêsu Kitô Đấng Cứu Độ chúng ta. Như vậy, một khi nên công chính nhờ ân sủng Đức Kitô, chúng ta được thừa hưởng sự sống đời đời như chúng ta vẫn hy vọng” (Tt 3,6-7)» (GLCG, 1817).

Cha nghĩ rằng có nhiều người cảm thấy nhu cầu cần tìm lại niềm cậy trông, bởi vì tình trạng của xã hội, của Giáo Hội, của các cộng đoàn chúng ta đòi hỏi mình quay trở lại với điều thiết yếu này, là điều thực sự cứu độ chúng ta, thực sự cứu rỗi đời sống và giá trị quý báu của sự sống.

Tác giả Giovannino Guareschi kể lại một cuộc đối thoại giữa cha Camillo và Chúa Kitô trên thập giá, mà cha luôn nghĩ tới và sẵn lòng trích dẫn ở đây. Các con biết cha Camillo là một người say mê, ngài luôn sẵn sàng đấu tranh để bảo vệ Giáo Hội và các linh hồn khỏi các ý thức hệ sai lầm. Những câu chuyện kể về ngài, xảy ra ở vùng Emilia-Romagna của Ý, vào thời hậu thế chiến, ngài luôn phản đối ông thị trưởng Peppone, thuộc đảng cộng sản, ở giáo xứ của ngài, thế nhưng ông vẫn chia sẻ với ngài về ý tưởng, về tính nhân văn lành mạnh, và họ thường tìm thấy sự đồng thuận trong việc tìm kiếm lợi ích cho người dân và đặc biệt là người nghèo. Cha Camillo có một mối liên hệ gần gũi với bức tượng Chúa Giêsu chịu đóng đinh đặt cạnh bàn thờ, trong nguyện đường của ngài. Ngài thường nói về các vấn đề gặp phải trước tượng Thánh giá đó. Chúa Giêsu an ủi ngài, nhưng cũng sửa sai và khuyến cáo ngài về tính khí bốc đồng, làm mất sự an tĩnh giải hoà mà một linh mục phải có.

Một trong những câu chuyện cuối cùng của cha Camillo, mà Guareschi mô tả ngài phải đối diện với thời đại mới, nó bất trật tự, mơ hồ về văn hoá, xã hội, luân lý là những thứ đang nhấn chìm nhân loại và nhất là người trẻ. Câu chuyện này được viết vào cuối thập niên 60. Chúng ta hãy tưởng tượng điều đó được viết cho hôm nay!

Một lần nọ, cha Camillo tâm sự với Chúa Giêsu về sự suy đồi của thời đại. Điều đó nảy sinh một cuộc đối thoại, nó sẽ soi sáng cho chúng ta về điều mình phải và có thể tham chiếu đến các vấn nạn thời đại, cả trong Giáo Hội và trong đời sống đan tu:

«Lạy Chúa (Giêsu), ngọn cuồng phong bão diên này là gì vậy? Nó chẳng phải là vòng tròn đang dần khép lại và trần thế đang chạy nhanh về sự tự diệt sao?»

“Này cha Camillo, sao cha bi quan thế? Vậy thì hiến lễ của Ta trở nên vô ích sao? Sự mạng của Ta giữa nhân loại là một sai lầm sao, vì sự dữ của con người lớn hơn lòng nhân lành của Thiên Chúa?”, Chúa Giêsu nói.

“Ôi không, lạy Chúa của con. Con có ý nói là ngày nay, con người chỉ tin vào cái họ thấy và đụng chạm được. Nhưng vẫn tồn hữu đó những điều chính yếu mà người ta không nhìn thấy hay đụng chạm được như: tình yêu, lòng tốt, sự thương xót, sự kính trọng, sự đoan trang, đức cậy và đức tin. Nếu thiếu những điều này, thì người ta không thể sống. Đó là điều mà con đã nói về sự tự diệt. Theo con, nhân loại đang huỷ

hoại tất cả di sản thiêng liêng. Di sản này là sự giàu có duy nhất được góp nhặt từ hàng ngàn năm. Vào một ngày không xa, người ta sẽ trở lại tình trạng man rợ trong các hang động. Những hang động đó sẽ là các toà nha chọc trời, với những máy móc hiện đại, nhưng tinh thần của con người lại là tinh thần hoang dại của những người sống trong hang động [...] Lạy Chúa, nếu điều này xảy ra, thì chúng con phải làm gì?”. Chúa Kitô mỉm cười và nói: “Khi dòng sông phá vỡ bờ đê và nước tràn vào các cánh đồng, thì lúc này việc bác nông dân cần làm là: cứu giữ hạt giống. Sau khi nước sông rút đi, ruộng đồng khô ráo, nếu bác nông dân giữ được hạt giống, thì bác có thể gieo trên đồng ruộng đầy phù sa mà nước lũ đã mang tới. Trên đồng ruộng màu mỡ đó, các hạt giống sẽ sinh bông hạt trĩu nặng, ban lương thực, sự sống và hy vọng cho con người. Cần giữ được hạt giống là đức tin. Hỡi cha Camillo, con cần giúp người đang có đức tin và giữ gìn nó cách nguyên tuyền. Hoang mạc thiêng liêng ngày một mở rộng, mỗi ngày lại có những linh hồn bị héo khô vì đã rời bỏ đức tin. Càng ngày càng có nhiều người lẩm lời, nhưng lại không có chút đức tin, họ huỷ hoại di sản thiêng liêng và đức tin của người khác” (Giovannino Guareschi, *Don Camillo e don Chichi*, in *Tutto Don Camillo*. Mondo piccolo, II, BUR, Milano, 2008, pp. 3114-3115).

Ở đây, đức cậy có nghĩa là cứu cái chính yếu, cái cho phép sự sống tìm lại ý nghĩa và hồi sinh, sau khi bị huỷ hoại và giết chết, sau khi mọi thứ như chìm xuống, vì nước tối tăm đe dọa tràn lên cuộc sống thường nhật bình yên của mình, một cuộc sống dường như cứ tiến về phía trước mà không vấp phải vấn đề gì, trong đó, chúng ta nghĩ việc sống đức tin thật đơn giản mà không gặp phải sự đối chọi nào.

Nhưng nếu sống niềm cậy trông, chúng ta sẽ có kinh nghiệm về điều dường như không thể: khi dòng nước lớn kia tràn ngập và cuốn trôi tất cả, thì nó sẽ giúp ta làm cái mà Thiên Chúa thực sự muốn ở chúng ta: sống đức tin, bám vào các giá trị cốt lõi là những điều mang lại phong nhiêu cho đời sống. Đời sống phong phú không phải khi kho lẫm chúng ta đầy thóc lúa, mà là ta khi biết giữ gìn và lưu truyền hạt giống để gieo trồng. Ngay cả khi chúng ta không còn gì, thì những hạt giống vẫn tiếp tục lưu truyền về sự sống, đức tin và tình yêu, được liên kết với Chúa Kitô và nhân loại.